



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **J. V.**, zastoupeného JUDr. Václavem Vápeníkem, advokátem se sídlem U Malvazinky 24, Praha 5, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Hradci Králové** se sídlem Horova 17, Hradec Králové 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. září 2007, č. j. 31 Ca 72/2007 - 37,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) shora uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta jeho žaloba na zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové (dále též „žalovaný“) ze dne 7. května 2007, č. j. 3997/07/1500-602525. Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Finančního úřadu v Pardubicích (dále též „správce daně“) ze dne 13. prosince 2006 č. j. 218932/06/248940/3411 o udělení příklepu podle § 73 odst. 7 daňového řádu. Uvedeným rozhodnutím správce daně udělil příklep vydražiteli v daňové exekuci vedené na základě exekučních příkazů na majetek stěžovatele jako daňového dlužníka.

Krajský soud ve svém rozhodnutí přezkoumal námitky stěžovatele a dovedl, že tyto námitky nejsou důvodné.

II.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti tvrdí důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud „vzal úvahu důkazy, resp. provedl ty, které již byly prováděny ve správním, resp. daňovém řízení.“ Nejvyšší správní soud má znovu posoudit „důvody žaloby, které zamítnutá žaloba uvedla“. Stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, že pochybení finančních orgánů v předchozím řízení jsou tak malá, že nemohla stěžovatele nebo jiné osoby poškodit. Krajský soud vůbec nevzal v úvahu zlý úmysl vydražitele zasáhnout do základního práva vlastníka pozemku, na kterém vydražená stavba stojí. Nelze souhlasit s tím, že žádný předpis neumožňuje finančnímu orgánu státu realizovat nedoplatky daní formou přímého prodeje, neboť skutečnost je taková, že mu to ani žádný takový předpis nezakazuje. Proto navrhuje stěžovatel zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

Společně s kasační stížností podal stěžovatel návrh na přiznání odkladného účinku podle § 107 s. ř. s.

Žalovaný podal dne 16. ledna 2008 stručné vyjádření k dané věci, v němž se odvolává na důvody obsažené ve svém rozhodnutí.

III.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel vyzývá Nejvyšší správní soud k tomu, aby „vzal úvahu důkazy, resp. provedl ty, které již byly prováděny ve správním, resp. daňovém řízení“, a aby „znovu posoudil důvody žaloby, které zamítnutá žaloba uvedla“.

K tomu uvádí Nejvyšší správní soud následující.

Podle dnes již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu *pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti* (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publikován též jako č. 835/2006 Sb. NSS). Z toho tedy plyne, že obecný a typový odkaz stěžovatele na důvody jím podané žaloby, resp. na všechny důkazy, které kdy byly v daňovém nebo exekučním řízení prováděny, není přezkoumatelný, neboť není vůbec patrné, jaké důkazy byly vyhodnoceny žalovaným nesprávně tak, aby to založilo *vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu*, tedy důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Stěžovatel dále nesouhlasí s názorem krajského soudu, že pochybení finančních orgánů v předchozím řízení jsou tak malá, že nemohla stěžovatele nebo jiné osoby poškodit. Jedná se dle rozhodnutí krajského soudu konkrétně o chybu v psaní, kdy v rozhodnutí o určení výsledné ceny nemovitosti, bylo ve výroku určujícím výslednou cenu nemovitostí chybně uvedeno parcelní číslo pozemku (č. st. 39 namísto č. st. 31); v návěti rozhodnutí o určení výsledné ceny, jakož i v předcházejících exekučních příkazech, v následující dražební vyhlášce i v napadeném rozhodnutí o udělení příklepu bylo však parcelní číslo uvedeno správně, navíc identifikační údaje zápisu v katastru nemovitostí (číslo listu vlastnictví, obec, katastrální

území, okres) a ostatní údaje z jeho obsahu byly správně uvedeny vždy (a stěžovatel to nijak nezpochybňuje). Rozhodnutí o určení výsledné ceny nemovitosti, v jehož výroku byla obsažena uvedená chyba, bylo doručováno pouze stěžovateli jako vlastníkovému nemovitosti, resp. jeho zástupci pro daňové řízení. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí poznamenal, že řádný opravný prostředek proti rozhodnutí o určení výsledné ceny nemovitosti nebyl podán, přičemž v řízení o odvolání není žalovaný jako odvolací orgán oprávněn přezkoumávat předchozí rozhodnutí, proti kterému byl připuštěn samostatný opravný prostředek. Přesto k tomu žalovaný uvedl, že chyba v psaní nemohla dosáhnout takové intenzity, aby byla schopna zasáhnout do práv a právem chráněných zájmů dotčených osob, resp. způsobit reálnou nejistotu o obsahu práv a povinností. S tímto názorem se shodl i krajský soud.

Nejvyšší správní soud k této námitce uvádí, že se plně ztotožňuje s právním názorem krajského soudu a žalovaného. Žalovaný ve svém rozhodnutí správně vyšel z právního názoru vyjádřeného rozsudkem NSS ze dne 12. 4. 2006, č. j. 2 Afs 136/2005 - 66 (č. 916/2006 Sb. NSS), který je na tuto věc přiměřeně aplikovatelný. Smyslem a účelem přesné identifikace nemovitosti údaji zápisu v katastru nemovitostí v rozhodnutí o určení výsledné ceny nemovitostí vydaném v rámci daňové exekuce na základě § 73 odst. 7 daňového řádu s použitím § 336a o. s. ř. je zajistit, aby osobě, vůči níž rozhodnutí směřuje (v tomto případě daňový dlužník), bylo z tohoto rozhodnutí seznatelné, které nemovité věci se daňová exekuce týká. Je-li označení nemovité věci v jednom údaji nepřesné, avšak interpretací lze z celého textu rozhodnutí stejně jako ze souvisejících rozhodnutí a souvisejícího exekučního řízení zcela jednoznačně a bez jakýchkoliv pochybností usoudit na to, co je nemovitou věcí, která je předmětem exekuce, neodpovídalo by smyslu citovaných ustanovení, aby bylo dané rozhodnutí s ohledem na tuto zřejmou nesprávnost považováno za neplatné (nebo dokonce nicotné). V daném případě je nepochybné, že identifikace dané nemovitosti byla v rozhodnutí o určení výsledné ceny nemovitostí vydaném v rámci daňové exekuce správcem daně dne 25. 9. 2006 taková, že vylučovala jakoukoliv pochybnost o tom, co je vskutku předmětem daňové exekuce, a tím méně mohla tuto pochybnost vzbudit u stěžovatele. Jak již Nejvyšší správní soud v cit. rozsudku č. 916/2006 Sb. NSS uvedl (a jak to citoval ve svém rozhodnutí též žalovaný), *rozhodnutí žalovaného mohlo ve stěžovateli vyvolávat nanejvýš nejistotu zcela nepatrnou, jejíž snášení lze ještě po stěžovateli spravedlivě požadovat - i ve veřejnoprávním vztahu státu a soukromé osoby, který je v moderním ústavním a právním státě veden zásadou legality jednání státu a požadavkem, aby stát ve vztahu k soukromé osobě bezeschytku plnil své zákonné povinnosti a plně respektoval její práva, je totiž v reálném životě, v němž úkoly státu plní omylní a nedokonalí lidé, nezbytně tolerovat určitá nepatrná pochybení státu, nenarušují-li ovšem podstatu uvedených pravidel a nedochází-li k nim systematicky nebo úmyslně. Jinak by mechanismus státní moci nemohl fungovat a byl by zablokován absurdně vysokými nároky na jednání státu, což by v konečném důsledku vedlo či mohlo vést ke snížení standardů ochrany práv právě těch, v jejichž prospěch byly principy materiálního právního státu vyvinuty.*

Stěžovatel dále uvádí, že soud „zatím nevzal v úvahu zlý úmysl vydražitele zasáhnout do základního práva vlastníka pozemku, na němž vydražená stavba stojí“. Protože jde o skutečnost, kterou stěžovatel uplatnil teprve poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí (poprvé až v kasační stížnosti), Nejvyšší správní soud k ní nepřihlédl (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

Nelze se ani ztotožnit s námitkou stěžovatele, vznesenou již v žalobě, že je nesprávný výklad žalovaného a krajského soudu, podle něhož „žádný předpis neumožňuje finančnímu orgánu státu realizovat nedoplatky daní formou přímého prodeje,“ neboť podle stěžovatele „skutečnost je taková, že mu to ani nezakazuje.“ Takováto námitka je v zásadním rozporu se základním principem ústavního pořádku, podle něhož lze státní moc uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon (čl. 2 odst. 3 Ústavy).

Pokud pak zpochybňuje stěžovatel výrok o nákladech řízení, je nutno uvést, že tato námitka stěžovatele je ve zjevném rozporu s tím, co je v textu rozhodnutí krajského soudu uvedeno. V textu rozsudku se hovoří o tom, že náklady v souvislosti s řízením před krajským soudem nevznikly žalovanému, a nikoliv (jak mylně tvrdí stěžovatel), že by takové náklady nevznikly žalobci (stěžovatel jako žalobce neměl s ohledem na svůj neúspěch ve věci právo na náhradu nákladů řízení s ohledem na § 60 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rovněž vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl bezodkladně po jejím podání. Při rozhodnutí o kasační stížnosti je pak rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Stěžovatel se svými námitkami tedy neuspěl. Jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2008

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu